

De Lucina Bloedvloek

Het geheim van het Lucina Internaat

De Lucina Bloedvloek is een spin-off van de fantasy reeks
Bloedvloek.

Dit boek kan zelfstandig en/of naast Bloedvloek worden gelezen.

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

2^e Druk/Uitgave

© 2024 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Californië, Verenigde Staten.

21 september 2002

“Wat heeft je vader je verteld?” hoorde de dertig jaar oude Taranis Kara noch de vraag, noch de klank van zijn echtgenotes stem. Hij mocht dan naast haar zitten op nauwelijks dertig centimeter afstand; hij had net zo goed compleet ergens anders kunnen zijn. De gebeurtenissen van vanochtend bleven namelijk in zijn hoofd spoken. Als een achtbaanrit waarin hij telkens weer instapte. Ik voel me misselijk, ging het door hem heen. Hij blies wat overvullige lucht uit in een poging het akelige gevoel te onderdrukken. Het had weinig effect. Ik moet mijn aandacht erbij houden, dacht hij. Een snelle blik in de achteruitkijkspiegel van zijn zilvergrijze Kia, waarbij hij kort zijn adem inhield. Niets verdachts, zover hij kon bepalen. De wagen waarin hij reed, was één van de duurdere modellen, die hij zich pas onlangs kon permitteren. Vandaag was het op de dag af drie maanden geleden dat hij een promotie had gekregen op het advocatenkantoor waar hij werkte. Een promotie die zowel een salarisverhoging inhield, als een eigen kantoor. Nou ja, kantoor... Een hok van twee bij twee meter. Maar met een raam dat open kon en een redelijk uitzicht over San Francisco. Zijn leven, zijn carrière leek eindelijk op gang te komen. En nu dit. Hoe is dit mogelijk? ging het door hem heen. Hoe kan dit echt zijn? Dit kan niet echt zijn. Vader? sprak hij in gedachten tot zijn jong overleden ouder. Pap? Moet ik doen wat u hebt gedaan, toen Lughan Sloan u benaderde? U was nog zoveel jonger dan ik nu.

Nog voelde Taranis zichzelf verbijsterd raken als hij bedacht hoe Lughan Sloan, een naam uit zijn vaders verleden, hem vanmorgen onverwachts in zijn kantoor had opgewacht...

Een afgesloten kantoor op de achttiende etage van een dertig verdiepingen tellende flatgebouw. Taranis had zelfs het licht nog aan moeten doen nadat hij de pincode had ingetoetst. En daar, in het donker had deze man in zijn stoel gezeten. Gekleed in een duizend dollar maatpak, gemanicuurde nagels en gouden manchetknopen. Echter ongeschoren en met een kapsel bestaande uit losse donkerbruine krullen die zeker die ochtend geen kam hadden gezien. Zijn eigen haar krulde eveneens, maar hij had het nog nooit zo lang laten groeien; laat staan zo onverzorgd.

"Wie ben je en hoe ben je überhaupt binnengekomen?" had hij besloten de confrontatie aan te gaan. Al mocht de persoon een potentiële client zijn, dit betekende nog niet dat hij toeliet dat er in zijn kantoor ingebroken werd.

"Het raam was open," was het antwoord volkomen kalm en met een Spaans accent over de vreemde zijn lippen gekomen. "En mijn naam is Lughan Sloan," had hij een niet bepaald Spaanse naam genoemd.

"Lughan?" had Taranis herhaald, daar de naam iets in zijn herinneringen deed ontwaken. Ondertussen was hij verder naar binnen gelopen en had hij zijn lange, donker leigrijze overjas uitgetrokken. Met een blik van 'Je zit in mijn stoel' had hij vervolgens Lughan Sloan aangekeken. Eerst een twinkeling in diens blik, vervolgens opkrullende mondhoeken. Daarna was hij langzaam opgestaan en had hij op de stoel tegen de rechtermuur plaatsgenomen. Taranis zijn kantoor was er niet op ingericht om bezoek te ontvangen. Om zijn eigen positie te versterken, had Taranis met nadruk achter zijn bureau plaats genomen.

"Ik was een vriend van jouw vader," had de vreemdeling ineens verteld. In een reactie op deze opmerking had Taranis heel even zijn ogen gesloten, waarop hij het hoofd had geschud.

"Werkelijk?" had er spot in zijn stem doorgeklonken. "Mijn vader? Die in 1978 is overleden?"

"Ja... We hebben elkaar een paar jaar eerder ontmoet... Ik geloof dat hij toen begin twintig was... Hij was nog vrijgezel..."

Een ogenblik in stilzwijgen had Taranis de vreemde man, die niet ouder dan een jaar of vijfentwintig had geleken, aangekeken. Echter bij de eerste minuscule beweging in de richting van de alarmknop met zijn linkerhand, had Lughan niet alleen plots voor hem gestaan. Hij had hem eveneens over het bureau heen getrokken; alsof hij niets woog! "Niet doen," had er een duidelijke waarschuwing in zijn stem doorgeklonken. "Jij moet horen wat ik je te vertellen heb."

"Wel ver..." had Taranis compleet buiten adem gevloekt. Meer verbijsterd dan angstig had hij de vreemdeling met zijn vierkant gelaat, de grote paarse ogen en de lange, iets gebogen neus aangekeken. Lughan had vervolgens de kraag van zijn jasje losgelaten en had een stap achteruit gezet. "Vergeef me... Dit is niet de manier waarop ik dit had willen vertellen... We hebben echter geen tijd meer. Enkele uren, hooguit."

"Waar heb je het over? Wie ben je? En hoe?" Hoe was hij zo snel bij hem gekomen? Om hem, een man van één meter vijfentachtig en negentig kilo, vervolgens als een lappenpop over het bureau te trekken.

"Ik ben de reden dat jij bent geboren... Dat jouw vader Taran de kans kreeg om Elisabeth Montana te ontmoeten, jouw moeder." De uiting van ongeloof op Taranis zijn gelaat had Lughan even doen zwijgen. "Jij bent een nakomeling van de onsterfelijke Meara Carpenter en Liam Sloan, de tweede onsterfelijke ooit," had hij toen rustig verder verteld alsof het over iets volkomen normaal ging. Enkele tellen daarna had er een diepe stilte in de

kleine ruimte geheerst. Het was op dat moment duidelijk geweest voor Taranis dat hij te maken had met een fantast. De vraag was alleen, hoe gevaarlijk was hij?

"Onsterfelijk?" had Taranis vervolgens herhaald. "Je bent gek... Verlaat alsjeblieft mijn kantoor," had hij met stelligheid bevolen. "Prima... We kunnen dit inderdaad beter ergens anders bespreken." Nog voordat hij de kans kreeg om het antwoord van de Spanjaard te verwerken; had deze hem bij zijn kraag gegrepen en waren ze uit het raam gesprongen! Taranis was in doodsangst geweest toen ze de achttien verdiepingen omlaag waren gesuisd! Om dan ineens te moeten concluderen dat hij met zijn beide voeten op de grond stond. Ongedeerd.

Zijn hersenen hadden op dat moment letterlijk kortsluiting gemaakt. Hij had naar Lughan gekeken, om zich heen. Niets. Waren er dan geen getuigen van wat er net was gebeurd?! De auto's in de straat reden zo te zien gewoon door. Als een razende was zijn hart tegen zijn borst gebonkt. Het had het beroerde gevoel waarmee hij de laatste maanden kampte, verergerd. Plots had de Spanjaard met een ruk naar links gekeken, richting California street. "We moeten gaan," had hij gezegd en hem het volgende moment over zijn schouder geworpen. Op een snelheid dat verre van menselijk was, waren ze Clay street ingeschoten, Gough street over het Lafayette park in. Daar had Lughan slechts een tel om zich heen gekeken. "We zijn nog te dichtbij," had hij gezegd en was vervolgens verder gerend. Washington street op tot ze het Alta Plaza park hadden bereikt. Daar in een sterk begroeide stuk van het park, had Lughan hem tegen een boom aan gezet. "Blijf hier achter staan," had de waarschuwing in zijn stem doorgeklonken. "Waarom? Ik begrijp dit niet. Wat ben je, in Godsnaam?"

"Hm, ik ben me niet zeker of God een rol heeft gespeeld in mijn bestaan. Ik vermoed van niet gezien de prijs van mijn overleven... Maar net als Meara en Liam ben ik onsterfelijk."

"Voor wie zijn we net gevluht?" Hij was ten slotte niet achterlijk.

"Voor drie personen... Liam Sloan... En zo te zien is hij een samenwerking aangegaan met de Lucina broers... Twee meedogenloze mannen. Ooit gladiatoren in het Romeinse Rijk onder Septimius Severus... Ik zag een reactie toen ik de naam Liam Sloan noemde... En eerder ook al... Waarom?"

"Hoe ziet jouw Liam Sloan eruit?"

"Hij heeft mijn lengte, één meter tachtig... In onze tijd werden we gezien als reuzen... Donkerblond. Nu kort en springerig, maar hij is gevoeliger voor de trant van het moment. Brede, wijd uitstaande ogen... En als hij geen lenzen draagt, paars van kleur."

"Dan ken ik hem... Anwen," noemde hij de naam van zijn echtgenote," en ik kennen hem van onze studententijd in Boston... Hij probeerde Anwen te versieren, maar zij en ik... " Taranis schudde het hoofd. "Ik begrijp het niet... Wat willen ze van mij?"

"Feitelijk willen ze niets van jou... Het gaat hen om Nuala en Aella."

"Mijn dochters?" had hij geschrokken gereageerd. "Mijn zes en twee jaar oude kinderen? Waarom?"

"Daar is nu geen tijd voor om je dat uit te leggen... Waar is Anwen. Ik ben vanmorgen al langs jullie huis geweest, maar ze was niet thuis."

"Nee... Ze zijn hier... Hier in San Francisco... We zouden vandaag samen lunchen."

"Waar?"

"In een restaurant in Fillmore street... Over drie en half uur," had hij gezegd na een korte blik op zijn horloge.

"En waar is ze nu?"

"Ergens in de stad... Inkopen doen."

"Oké... Ik begeleid je daar naar toe... Wacht daar op haar en probeer tot rust te komen."

"Tot rust!?" had Taranis gereageerd alsof Lughan een grapje had gemaakt.

"Jemig!... Ik weet niet... Wat moet ik doen? Als ik de politie-"

"Geen politie," had Lughan hem onmiddellijk onderbroken. "De kans dat ze je geloven is klein... En bovendien... Je mag niet het risico lopen dat je het ouderlijk gezag over de meisjes verliest... Ik zal jouw auto ophalen en twee straten van het restaurant parkeren... Haal Nuala van school op en ga niet naar huis. Hier," en Lughan had hem een gele enveloppe in zijn handen gedrukt.

"Wat is dit?"

"Bewijs voor jouw vrouw... En een rekeningnummer met daarop genoeg geld om een nieuw bestaan op te bouwen... En...

Verander je naam."

"Mijn naam?"

"Ja... Dit heeft je vader ook gedaan..."

... "Wat heeft je vader je verteld?" drong Anwen Johnson-Kara een tweede keer op haar echtgenoot aan om zich naar haar open te stellen. De eerste keer had hij haar klaarblijkelijk niet gehoord. Tot haar verwondering zag ze bij hem een klemmen van zijn kaken. Gevolgd door een blik op de achteruitkijkspiegel. Zonder te kijken voelde Taranis Kara haar indringende blik op zich. "Anwen," verzuchtte de man. Heel even ontmoetten hun ogen elkaar. Die van haar turkooisblauw van kleur, de zijne donker zeegroen. Hij keek vluchtig over zijn schouder, waarbij de bruine krullen op zijn hoofd lichtjes opveerden.

"Toe," smeekte ze hem al klonk er nog altijd een vleugje ongeduld in haar stem door. In plaats van te reageren, haalde haar echtgenoot de wagen voor hen in. Eenmaal terug op de gewenste baan, keek hij kort via de achteruitkijkspiegel naar de peuter op de achterbank. Veilig in haar zitje; onbewust van het gevaar dat dreigde. De Golden Gate Bridge lag nog geen vijf minuten achter hen, ging het kort door hem heen. Lughan de

Spanjaard had gelijk. Ze moesten verdwijnen. Nu nog vijftien minuten van Marin Avenue verwijderd. Mits het verkeer mee bleef zitten.

“Eerst Nuala ophalen,” klonk zijn stem benepen, hoorde hij ook zelf. Hun zes jaar oude dochter was vanmorgen aan haar schooldag in groep drie begonnen. Over ruim twee uur zou ze vrij zijn. Vandaag zouden ze haar echter eerder van school moeten halen. Was hij nog op tijd? Een onverwacht toenemende druk in zijn buik, misselijkheid. Hij haalde iets dieper adem. Niet nu, ging het door hem heen. Alsjeblieft. De afgelopen maanden had hij zich al niet lekker gevoeld. Maar vandaag leek de intense beroerdheid heftiger dan ooit. Dit was echter niet het moment om ziek te worden vanwege een sluimerende buikgriep. Toch kostte het hem steeds meer moeite om zich op het verkeer te concentreren. Wat had Lughan hem ook alweer verteld? Hij probeerde zich het laatste deel van hun laatste gesprek te herinneren, maar zijn brein leek omgeven door mist. Ik ben dertig, dacht hij en schrok. Was het wel een sluimerende buikgriep? Of? Ben ik al te laat? ging het door hem heen. We moeten verdwijnen, dacht hij. Anwen en Nuala en Aella, zij moeten verdwijnen.

“Taranis... Ik heb het recht om het te weten... Mijn God, je wilt ons halsoverkop weghalen uit Californië om weet ik waarheen te vertrekken... Je weet dat ik van je houd... Daarom ben ik hier. Daarom zijn wij hier. Maar ik moet het weten.” Een voorzichtig knikken met zijn hoofd. “Ja... Ik weet het,” gaf hij toe. “Maar je zult het niet geloven. Mijn God... Ik geloofde mijn vader niet eens toen hij het me vertelde op zijn sterfbed. En ik was een jongetje van zes met genoeg fantasie, dat kan ik je vertellen.” “Waarom geloof je hem dan nu ineens wel?” De vrouw nam haar lange, boterblonde haren in haar hand en wierp ze achter haar linkerschouder. Een gebaar dat hem even de adem benam. Bij God, wat is ze mooi, dacht hij bij zichzelf. Zijn mooie echtgenote

zat echter nog steeds op een uitleg te wachten. En gezien de uitdrukking op haar mooie gezicht, begon haar geduld danig af te nemen. Vanmiddag zouden ze samen lunchen en zijn eerste respons toen hij hen zag was, 'we moeten Californië verlaten'. En als enige uitleg had ze 'mijn vader heeft me hiervoor gewaarschuwd', te horen gekregen.

"Omdat ik erachter ben gekomen dat hij gelijk had... Mijn vader heeft onze achternaam veranderd naar Kara... Zijn naam was eerst Taran Daly." Een snelle veeg met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd. Stond de verwarming soms aan? Niet, zag hij in een korte blik naar het dashboard.

"Waarom is dat een reden om nu op de vlucht te slaan? Wat maakt het uit dat jullie achternaam eerst Daly was..." Ze bleef even stil. "Zoals de kunstenaar?" bedacht ze zich ineens.

"Nee... Met een Y op het eind... Het is vanwege onze kinderen."

"Onze dochters?" vroeg ze geschrokken. Als in een reflex keek ze om naar haar peuter op de achterbank. Veilig.

"Ja... Mijn vader werd toen hij tweeëntwintig was, benaderd door een vreemde man. Een Spanjaard. Lughan noemde hij zichzelf... Lughan Sloan. Vanmorgen... Op kantoor... ben ik benaderd door dezelfde man."

"Dezelfde man? Hoe weet je dat?"

"Omdat hij me dat vertelde." Anwen keek haar echtgenoot aan, schudde het hoofd. "Je ziet bleek," constateerde ze ineens.

"Voel jij je wel goed?" Taranis had de teint van een Mediterraan, ondanks zijn, zover ze wisten, Ierse en Engelse voorouders. Zijn anders gebruinde gelaat had op dit moment bijna de kleur van tarwe. "Jawel... Buikgriepje, denk ik... Niets om je zorgen over te maken." Anwen schudde het hoofd. Zijn antwoord stelde haar niet gerust. "Hm... Je klaagt de laatste maanden steeds over vermoeidheid. Je zou toch een afspraak met de dokter maken?" "Nog geen kans gehad... Het is druk op kantoor."

"Maar nu is het niet druk? Een man van in de vijftig vertelt je dat jouw vader zijn achternaam heeft veranderd, en prompt moeten wij Californië verlaten? Je hebt het te druk voor een doktersbezoek, maar niet voor een verhuizing naar een andere staat. Wat vinden de senior partners daarvan?"

Taranis haalde diep adem. Weer een korte blik in de achteruitkijkspiegel waarop hij drie wagens op een rij inhaalde. "Pas je wel op? Straks overschrijd je nog de snelheidslimiet," waarschuwde ze hem.

"Geloof me... De politie is de laatste waarover we ons zorgen hoeven te maken... De senior partners weten van niets... En nee, het was geen man van in de vijftig... Althans... Hij leek niet ouder dan eind twintig, denk ik."

"Eind twintig? En je zei net dat hij dezelfde man was die jouw vader heeft gesproken."

"Ja... Hij gaf me dit." De man reikte met zijn hand in de binnenzak van zijn jas en haalde er een opgevouwen gele enveloppe uit. "Wat is dat?" wilde ze weten.

"Lees het." Opeens een oprisping. Vlug slikte hij het zuur in zijn mond terug. Een ongeduldige zucht ontsnapte haar lippen. Toch opende ze de envelop en vouwde ze het formulier open.

"Adoptiepapieren?"

"Lees verder," hoorde ze haar man zeggen.

"Anwen Rose, geboren in 1974 op... Dat is mijn geboortedag en naam... Waarom staat er Anwen Rose?" Een versnelling van haar hartslag. De blonde vrouw haalde iets dieper adem.

"De naam Anwen Rose stond op de naam van het briefje dat men bij jou vond," vertelde haar echtgenoot rustig. "De achternaam van jouw biologische ouders was Rose..."

"Mijn biologische ouders?" Hoe neutraal haar stem klonk, bedacht ze zich. Kwam dit omdat ze haar hele leven al een vermoeden had gehad? En nooit daadwerkelijk een band met haar moeder en broer had gevoeld? "Heb je niet meer gegevens

over hen? Of weet die Spanjaard misschien meer?" reageerde ze heel veel kalmer dan ze zich voelde. Ze haalde iets dieper adem. Het is dus echt waar, dacht ze. Ik ben geadopteerd.

"Taranis?" noemde ze zijn naam ter herinnering dat hij haar nog geen antwoord op haar vraag had gegeven.

"Ik weet het niet... Volgens hem deed het er niet toe." Anwen trok een gezicht naar haar echtgenoot. "Oh, werkelijk?" spotte ze. "Je geeft me een document waarin staat dat ik geadopteerd ben, maar het doet er niet toe wie mijn biologische ouders waren?" moest ze nu haar best doen om niet met stemverheffing te spreken. Verdorie! Hoeveel geduld moest ze nog opbrengen?! "Sorry... Nee. Niet op die manier. Niet op dit moment... Veel belangrijker is van wie jouw ouders afkomstig waren... Wie hún voorouders waren... Volgens Lughan ben jij een nakomeling van Flora Macer..."- Flora Macer? herhaalde ze de naam in haar hoofd. Wie is dat? – "Herinner jij je die Liam nog?" vroeg Taranis ondertussen. De druk in zijn buik breidde zich inmiddels uit naar zijn borst. "Liam?" herhaalde ze de naam. Ze had al jaren niet meer aan haar knappe blonde studiegenoot gedacht. De student had er destijds van alles aangedaan om haar te verleiden. Echter ze was toen al smoorverliefd geweest op Taranis. Op een dag was hij spoorloos verdwenen. Waarom haalde Taranis in vredesnaam die naam uit hun studententijd naar voren? "Wat heeft Liam met dit alles te maken?" klonk de verwondering in haar stem door. En wat heeft hij met die Flora Macer te maken? dacht ze verder.

"De reden waarom Liam zo op jou aasde, was omdat je een nakomelinge bent van Flora Macer... En omdat je beeldschoon ben, natuurlijk," zei hij gauw bij het zien van de uitdrukking op haar gelaat. "Wie is of was Flora Macer? En wat heeft Liam met haar te maken?" vroeg ze.

"Flora was een dochter van de... " Taranis keek haar kort aan. "onsterfelijke Marcellus Macer... Een nakomeling van de

eveneens onsterfelijke Marcus Lucina." Het bleef stil. Op het zoemen van het verkeer om hen heen na klonk er verder geen geluid. Zelfs de twee jaar oude peuter was stil. Anwen slikte en haalde vervolgens diep adem. "Wat?" Ze had hem niet goed verstaan. Of in elk geval niet goed begrepen. Want hij kon toch onmogelijk zojuist het woord 'onsterfelijk' hebben gezegd!?

"Jouw familie... Jouw echte familie is onsterfelijk... En... Het spijt me... Maar de mijne ook... Ik weet dat het ongelooflijk klinkt. Ik beloof je dat ik niet gek ben... Ik-." Opeens greep de man naar zijn borst waarbij hij een kreet van pijn uitte.

"Taranis?!"

"Anwen," kreunde hij. "Mijn hart." Met haar volle aandacht op haar echtgenoot, plotseling spierwit en zwetend, zag ze niet dat hun auto van de baan dwaalde. Op het moment dat ze opkeek was het al te laat. In paniek greep de jonge vrouw het stuur. Ze kon echter niet voorkomen dat ze van de weg de heuvel af vlogen. "Taranis," krijste ze. Echter haar knappe echtgenoot had het bewustzijn verloren. "Nee!" Met een ruk keek ze om naar haar schreiende peuter. "Aella," huilde ze. Een enorme knal dreunde door de wagen. Ze waren tot stilstand gekomen. Echter Anwen voelde haar ribben breken. De smaak van metaal in haar mond en kleverige warmte op haar kin. "Oh, God," fluisterde ze. "Help ons." Te bang om te bewegen probeerde ze adem te halen. Het deed te veel pijn. "Taranis?" huilde ze. "Alsjeblieft." De pijn in haar lichaam verbijstend, deed ze een poging achter zich te kijken. Haar kleintje was stil. "Aella?" snikte ze. Een schaduw bij Taranis zijn raam. Ze schokte. Hulp. Iemand kwam hen te hulp geschoten. "Oh, God zij dank.... Help ons," fluisterde ze. Roepen ging niet. Tot ineens en tot haar verbijstering het achterportier uit het frame van hun Kia werd getrokken.

"Ja, red haar eerst. Red eerst mijn dochter," snikte ze. Ze kon het niet goed zien maar een man, met zo te zien kort geschoren

haar boog zich naar haar kind. "Leeft... Leeft ze nog?" vroeg ze en barstte in tranen uit. Bang als ze voor het antwoord was. "Ja," klonk een zware, licht schorre stem. Anwen sloot haar ogen en herademde. Op dat moment zag ze hoe het metaal in haar deur werd verwrongen en uiteindelijk los knapte. "Hoe..." Ze zweeg toen de man met haar bewusteloze peuter in een arm naast haar neerknielde. Een aantrekkelijke man met inderdaad kort geschoren donker haar en paarse ogen. Zelfs op zijn knieën kon ze zien dat hij groot was. Groot en gespierd. "Wie ben je?" fluisterde ze. "Marcus Lucina," gaf de man rustig antwoord op haar vraag. "Marcus?" herhaalde ze met verbazing. De man keek naar de adoptiepapieren op haar schoot. Hij pakte ze en stopte ze in de binnenzak van zijn donkere jas. "Vergeef me... Maar die heb jij niet meer nodig." De jonge vrouw kon niet meer bedenken wat de vreemdeling met die woorden bedoelde. Haar nek was reeds gebroken.

Vaughan, Canada

24 augustus 2015, omstreeks 07:30.

In de kleine, wit betegelde badkamer waar haar slaapkamer over beschikte, had het geroezemoes aan stemmen duidelijker geklonken. Hoewel ze niet letterlijk alles mee had gekregen wat er werd gezegd, de intonatie vertelde genoeg. Ondanks de versnelling van haar hartslag, ruziënde mensen zorgde altijd voor een bepaalde spanning bij de tiener, had ze wel iets uitgebreider durven te douchen. Immers alle drie de gezinsleden waren beneden in de discussie betrokken. Oftewel; er was niemand boven. Of nog beter gezegd, 'hij' was niet boven; haar obsessieve pleegbroer. Al voelde ze zich zeker nog niet genoeg op haar gemak om al te lang in haar ondergoed in haar eigen slaapkamer te staan. Snel haar kleding aan; een donkerblauwe spijkerbroek met roze bloemen en een roze shirt met kant en lange mouwen. De zogenaamde 'romantische look' waarvoor ze bewust in dit gezin had gekozen. Zelfs al betekende dit dat ze haar bestaande kledij hiervoor moest verknippen en vernaaien om zo het gewenste effect te creëren. *Mijn wangen zijn rood*, concludeerde ze nadat ze zichzelf in de lange spiegel bekeek die aan haar deur hing. Het vijftien jaar oude meisje haalde iets dieper adem; de spanning in haar wangen bleef. Ze nam haar nog lange, vochtige blonde haren in haar handen en bond ze in een lage staart samen. Wederom keek ze naar haar eigen spiegelbeeld. Al had ze zelf voor deze nieuwe 'look' gekozen, ze kon er nog niet echt aan wennen. Eén ding was in elk geval wel zeker, de roze shirt verhulde niets. *De shirt is niet te strak. Mijn borsten zijn gewoon te groot. Misschien moet ik toch een andere shirt aan trekken? Een iets wijdere? Nee. Nee. Merde. Ik moet*

mezelf niet verstoppen. Verdorie, ik wil niet bang zijn voor mijn eigen lichaam. Ik ben nu eenmaal vroegrijp. Het meisje klemde haar kaken op elkaar en balde kort haar vuisten. *Nee, ik kleed me niet om. Zijn ze nu beneden nog steeds aan het ruziën? Wat zeggen ze?* Aella legde haar oor tegen het theeglas dat ze omgedraaid tegen de deur van haar slaapkamer hield. *Oké, adem in...*

"... Keer... Stronteigenwijs... Dat kind moet weg!" werd het laatste met een krassende woede door haar 'pleegmoeder' geuit. Een spontane toename aan spanning in haar wangen. *Ik moet weg?* Dit was wat ze wilde, toch? Het meisje sloot haar ogen, luisterde verder...

"Ik wil niet dat ze weg moet!" kwam de zeventien jaar oude zoon des huizes er jengelend tegenin. *Bart*, noemde het meisje in gedachten zijn naam en voelde een spontane misselijkheid opkomen. *Uch.* Net als zijn moeder had Bart een voorliefde voor de vette hap. Iets wat hem aan te zien was. Al was het niet zijn postuur dat haar niet aanstond. Bart wilde namelijk geen pleegbroer Bart zijn. Maar vriendje Bart. Haar vriendje.

Die eerste dagen had ze het willen verdragen, zeker gezien zijn overduidelijke verstandelijke beperking. Echter haar pleegbroer was niet de enige die een ongezonde interesse had getoond.

"Dan had jij je niet zo obsessief moeten gedragen," viel de vader van de jongen naar hem uit. Bastiaan Bartens, een man van midden veertig. Slink postuur, smal gezicht met een hoog voorhoofd met een peper en zout kleur losjes vallend haar. *Je valt naar je zoon uit. Maar die zogenaamde beste vriend van je met z'n enge blikken; daar zeg je niets van! Lang genoeg geduurd. Ik moet naar school. Nou ja. Zij moeten denken dat ik naar school ga.* Met een ruk trok ze de deur van haar slaapkamer open. Een blik over de kleine hal die toegang gaf tot vijf grenenhouten deuren. Vier slaapkamers, één badkamer. In een snelle trippel de

trap af waarbij ze haar rugtas met daarin haar laptop over haar schouder tegen zich aan hield. Hopelijk lukte het haar om voordat de anderen het merkten, de deur uit te glippen. Ze had zo geen zin in een confrontatie met deze mensen. Echter nog voordat ze halverwege de trap was, kwam het drietal – afgekomen op het geluid op de treden - de keuken uit gelopen.
Merde.

“Waar ga je heen?” wilde Bart van haar weten waarbij een lichte paniek in zijn stem doorklonk. Inwendig ziedde het meisje. Aanvankelijk was ze ook meegegaan in de paniekerige intonatie in zijn stem. Tot ze in de gaten kreeg dat Bart zijn gejuengel gebruikte om zijn ouders en dus ook haar te manipuleren. Nu kon ze zich enkel nog aan hem ergeren. Immers, wat ging het hem aan waar zij heen ging! Verdorie, was hij soms haar cipier ofzo?

Een korte blik naar de stevige jongen met zijn kort geknipte zwarte haren. Een coupe waarvoor zijn moeder in haar tienertijd eveneens had gekozen en sindsdien niet meer had gewijzigd. Hun kledingkeuze was eveneens op elkaar afgestemd; kleurloos. Beiden droegen een grijze overhemd bij de donkerblauwe pantalon ingestopt met een korte kobaltblauwe stropdas. Mr. Bartens outfit matchte in zoverre dat hij in plaats van de pantalon een spijkerbroek droeg en geen stropdas om had. Vanuit haar ooghoek zag ze een beweging van Bart zijn hand in de richting van haar boterblonde staart gaan. Alsof ze het niet door had, stapte ze van de laatste treden. Hierdoor moest ze nu wel met haar één meter zestig naar hen op kijken, iets waaraan Aella een hekel had. Vader en zoon Bartens waren één meter tweeëntachtig lang. Mrs. Bartens één meter zevenenzeventig.

“School,” was haar korte antwoord. Hun blikken verder negerend, bewoog ze zich langs hen. Snel de voordeur open. “Oké, doe!” Voordeur dicht. Vlug blies het meisje wat overtollig

lucht uit. *Ik word nog gek in dit huis.* Ze tilde haar zwart met blauwe skateboard op die verticaal tegen de muur naast de voordeur stond en droeg deze het tuinpad over. Eenmaal aan het eind plaatste ze het ding voor zich neer. Nog een laatste boze blik naar de voordeur, waarop ze zich afzette. Echter na enkele meters bleef ze toch weer even staan, wachtte. Op de buurvrouw na die haar drie kinderen in de 'lagere school leeftijd' in haar Stationwagen laadde, was er verder niemand te zien. *Hm, 'hij' heeft me dus nog niet weer gevonden. Goddank. Oké, nu snel weg hier.* Als ze zich deze straat uit liet rollen, kwam ze op Don Head Village Boulevard uit. Links, een eindje verderop was de halte voor de schoolbus. Ten minste als ze vandaag naar de plaatselijke High School zou willen gaan. "Nou, ik dacht van niet," mopperde ze. Als ze dacht aan haar gesprek met de Bartens, die eerste schooldag, kon ze weer boos worden...

... "Ik heb je ingeschreven voor Grade tien," had Joan Bartens haar die ochtend ijskoud met zo'n voldane glimlach op het gelaat verteld; alsof ze een strijd was aangegaan en die had gewonnen. Aella had zojuist het tweede broodje met pindakaas in haar broodtrommel gestopt. Bart was al naar school gebracht, wist ze, door mr. Bartens. Zelf zou ze zo met de bus gaan. "Op mijn vorige school zou ik naar Grade twaalf gaan," had het meisje te kennen gegeven. "Waarom word ik twee klassen terug geplaatst?" had haar stem nog altijd beheerst geklonken. Dit moest een misverstand zijn.

"Nou, twee klassen," had de vrouw geklonken alsof Aella overdreef. "We denken gewoon dat het beter is als je Grade tien nog een keer doet." Een trekken in Aella's gezicht. Spanning in haar maag. *Niet weer...* Flashbacks van vorige pleeggezinnen hadden zich aan haar opgedrongen. *Nee, niet nu.* Ze moest haar aandacht erbij houden. "Wie, we? Niet de leraren van mijn vorige school," was ze er tegenin gekomen. Waarop dan toch haar

gedachten ongewild terug waren gegaan naar pleeggezin nummer drie. De Jolings. Een kinderloos echtpaar met een teveel aan geld en tijd. Naar de buitenwereld toe vriendelijke mensen, ware het niet dat mrs. Jolings wilde dat ze zich kleepte en gedroeg als een meisje van negen. Aella was toen net dertien en juist in die periode begon haar lichaam zich razendsnel te ontwikkelen. Bij hen had ze het een maand volgehouden...

"Nou, dat zou je dan nog vies tegenvallen," had mrs. Bartens ondertussen gesneerd. "Je kunt je melden bij de Administratie." *Wat bedoelt ze daar nu weer mee? Ten slotte had ik voor de verandering geen problemen met de leraren op mijn vorige school!* had ze op dat moment gedacht. "Nee," was het meisje tegen haar pleegmoeder ingekomen. "Als ik dan niet naar Grade twaalf kan, stuur me dan naar Grade elf... Ik ben niet blijven zitten op mijn vorige school." Ze had een dusdanige brok in haar keel gevoeld, dat ze haar nagels in de palmen van haar hand had geperst om te voorkomen dat ze zou huilen. In geen geval wilde ze aan deze mensen haar kwetsbaarheid laten zien.

"Dat kan niet... Bart gaat naar Grade elf," had de vermoedheid van hun discussie in de vrouw haar stem doorgeklonken.

"Bart? Bart is zeventien!" *Jeetje, hoe vaak is die blijven zitten?*

"Dan gaan Bart en ik samen naar Grade elf." *Niet dat ik daar nu persé op zit te wachten. Kom nu al nauwelijks van die vent af. Uch.*

"Verdorie, Aella! Dat kan niet... Bart moet zich op zijn lessen kunnen concentreren... Jij leidt hem teveel af."

"Nou, dan kan ik dus rustig naar Grade twaalf, zoals afgesproken met mijn vorige school."

"Ben je gek? In geen geval... Dan zit zijn jongere zusje een klas hoger dan hij... Dat kun je niet van hem vragen."

"Van hem?" Aella had nauwelijks kunnen geloven wat de vrouw zei. "Dus ik moet mijn schoolcarrière opofferen voor Bart?"

“We moeten allemaal offers maken. Nou schiet op. Straks kom je nog te laat.”

De vijftienjarige boog af naar rechts, om vervolgens het Mary Dawson Park op te gaan. Gelukkig waren er om deze tijd nog nauwelijks mensen. Of beter gezegd, geen getuigen. Het meisje volgde het smalle pad tot ze op Kersey Crescent uitkwam. Iets verderop was een bedrijventerrein waarvan ze een week geleden de WIFI had gehackt. De eerste uren moest ze zich hier schuilhouden. Zich laag houdend, bewoog Aella zich dicht naar het eerste gebouw, naar het struikgewas dat ervoor groeide. Een blik naar de ramen. Niemand te zien. Vlug naar voren, waarop ze zich onder het meest rechter raam liet zakken. Hier was het WIFI-sigitaal het sterkst. Ze nam haar laptop uit haar zwart lederen rugtas en legde deze geopend op haar benen. *Inloggen. 1-5-12-12-1#ZEROchild. WIFI-wachtwoord.* Heel even sloot het meisje haar ogen, waarop ze het WIFI wachtwoord intypte. *Weer gelukt. Oké. Internet, Google, eh. New York Spaarbank. Contact? Contact. Bellen, e-mailen, chat? Chatten met inlog? Eh. Ja.* – Het meisje typte haar banknummer in en de bijbehorende persoonlijke inlogcode. Haar smartphone piepte. Ze las de ontvangen code en typte deze in het tweede veld op haar laptopscherm. Het chatvenster opende zich. *Goedemorgen, mijn naam is A. Daly. Ik heb een vraag over mijn spaarrekening. Banknummer. NYS-16-S-547454164.* – Met spanning keek Aella naar het knipperde streepje in het chatvenster. Tot de zin: medewerker Ben Clarksen typte een bericht, in het veld verscheen.

- Goedemorgen, miss Daly, ik heb je gegevens er vast bij gezocht. Wat is precies jouw vraag? –

- *Goedemorgen, mr. Clarksen. Mijn vraag is: Wanneer kan ik over mijn geld beschikken?* – Het streepje knipperde, maar er werd nog niet getypt. *Kom op. Zonder geld kan ik niet op mijzelf gaan wonen. En ik wil uit dit stomme pleeggezinnen gedoe. En... En ik*

moet verdwijnen voordat 'hij' me weer vindt. Een spontane brok in haar keel. *Shit. Niet janken.* Toch vulden haar ogen zich met tranen toen ze het vriendelijke gelaat van haar eerste adoptiemoeder voor zich zag...

... Naar voren en naar achteren. Naar voren en naar achteren. Elke keer als ze naar voren ging en op het hoogste punt kwam, kon ze de top van de Mont Blanc zien. Het dorp waartoe het weeshuis officieel behoorde, lag op een kleine drie kilometer afstand. Achter haar klonk het gegil en gelach van de andere kinderen. Variërend in leeftijd tussen de twee en de twaalf jaar. Jongens en meisjes. Er waren drie mannen en drie vrouwen die voor de in totaal dertig kinderen zorgden. Ooms en tantes, zoals ze zichzelf noemden. Aella kon goed met hen opschieten. Al begreep ze niet helemaal waarom ze haar wilden laten geloven dat ze hier al haar hele leven woonde. Zij kon zich haar ouders nog prima herinneren. En nog iemand, maar die persoon vervaagde steeds meer uit haar geheugen.

Zo nu en dan stopte er een grote auto op het parkeerterrein naast het vijf verdiepingen tellende, licht gele gebouw met het rieten dak. Aella had zichzelf afgeleerd om te kijken wie er uit de wagen stapte. Tot nu toe was niemand ooit geïnteresseerd geweest in haar. Aangezien ze nu al zeven was, was haar kans al helemaal verkeken. Althans, dat had Claudia haar verteld en Claudia was al negen dus zij kon het weten. "Hallo," had er ineens een stem achter haar geklonken. Abrupt had het kleine meisje haar schommel tot stilstand gebracht. Met haar blik iets samengeknepen vanwege de zon, had ze naar de vrouw opgekeken. Het was een oude mevrouw, al had ze nog geen grijze haren. Maar ze had diepe lijnen naast haar ogen en om haar mond. "Hallo," had Aella in de taal geantwoord die de vrouw had gesproken. Zelf sprak ze dagelijks Zwitsers-Frans of Zwitsers-Duits, naar gelang haar stemming.

"Spreek je Engels?" had Aella de verbazing in de vraag gehoord. "Ja... Ik ben Amerikaanse," had ze hiermee de logica van het Engels spreken willen verklaren. Een spontaan optrekken van de vrouw haar bruin geverfde wenkbrauwen. "Amerikaanse?" had het meisje een niet verwachte schrik in de vrouw haar stem gehoord. "Mag ik vragen hoe je heet en hoe oud je bent?" had de vrouw verder gevraagd, terwijl zij zichzelf nog had afgevraagd of ze iets verkeerd had gezegd. Een korte aarzeling. "Mijn naam is Aella Daly en ik ben op vijf maart zeven jaar oud geworden," had ze toen toch verteld. "Zo, dan ben je al een hele meid... Hoe lang woon je hier al? Of weet je dat niet precies?" "Jawel... Ik woon hier... Vanaf vier maanden voordat ik drie jaar werd. Daarvoor woonde ik ergens anders. En daarvoor woonde ik bij mijn moeder en bij mijn vader... En... Nog iemand." "Zo, Aella. Mijn naam is Emma Gardner... Vind je het goed als ik je de komende tijd wat vaker kom bezoeken?" Een kortstondig knikken met haar hoofd. "Ik vind het wel goed." "Mooi... Dan zien we elkaar gauw weer."

... - Miss Daly, bedankt voor het lange wachten. Het bedrag wat mrs. Gardner voor je opzij heeft gelegd, komt op vijf maart 2018 vrij. Dus op jouw achttiende verjaardag. Heb ik je vraag hiermee beantwoord? - *Merde.* Aella klemde haar kaken opeen. *Niet huilen. Nu niet huilen.*

-*Is er een manier zodat ik eerder over dat geld kan beschikken?*- typte ze de vraag in. Haar hart begon trager en zwaarder te kloppen. *Toe, verzin iets voor me, mr. Clarksen. Kom op.*

-Het bedrag kan eerder vrijgemaakt worden als je vóóordat je achttien wordt gaat studeren.- *Oh? Dat is interessant.*

-*Zijn daar nog voorwaarden aan verbonden?*- typte ze vlug in.

-Zover ik de bijschrift lees, moet het een erkende Universiteit in Amerika of Engeland zijn.- *Amerikaans of Engels? Ik zit in*

Canada. Merde. Hoe kom ik vanuit Canada naar de Verenigde Staten. Die stomme Corey Sloan heeft mijn paspoort, dacht ze aan de voogd die haar sinds enkele jaren begeleidde.

Haar eerste pleegouders, na mrs. Gardner, waren vanuit Detroit naar Toronto, Canada verhuisd. Een half jaar later hadden ze haar bij de jeugdopvang van Toronto gedumpt. Mrs. Rudeford had ineens bedacht toch liever geen tienerdochter in huis te willen hebben.

-Oké. Ik weet voldoende, denk ik.-

-Mocht je toch nog meer vragen hebben, aarzel dan niet om contact op te nemen.-

-Dat zal ik doen. Fijne dag.-

-Een fijne dag.- Aella klikte het chatvenster dicht. Bijtend op haar onderlip staaarde het meisje naar het scherm van haar laptop. Heb ik een kwart miljoen op mijn naam staan en ik kan er niet eens bij. Jakkas. Wat heb ik er dan aan? Verdorie. Ik moet mijn paspoort zien te krijgen. Corey geeft die sowieso niet aan me. Niet na mijn laatste weglooppoging van de Romana's. Pleeggezin nummer twaalf. Een spontane misselijkheid kwam op. Uch. Ik moet erachter zien te komen waar hij dat ding bewaart. Op kantoor of bij hem thuis. Maar nu eerst een Universiteit uitkiezen. Of eerst een studie richting? Wat wil ik eigenlijk gaan studeren? Maakt misschien ook niet echt uit. Als ik maar bij de Bartens vandaan kom. Ik ben daar al veertien dagen te lang. De tiener dacht aan haar eerste dag bij de Bartens, een kleine twee weken geleden...

Na eerst een drietal kennismakingen op het kantoor van haar begeleider, de – zover zij wist - vierendertig jaar oude Corey Sloan, was ze meegegaan naar hun huis. Een vrijstaande koopwoning met vier slaapkamers en drie badkamers, waarvan één aparte. In haar eigen en de kamer van de Bartens was een badkamer in de slaapkamer zelf geplaatst. De Bartens hadden haar saai, maar vriendelijk toegeleken. Joan Bartens had een

kantoor aan huis. Eén van de vier slaapkamers was hier speciaal voor ingericht. Bastiaan Bartens had een goede baan in de houtverwerkingsindustrie. Een plek waar eveneens de beste vriend van mr. Bartens, Kyle Wijnvort, werkte. Aangezien de Bartens haar onderweg naar hun huis verteld hadden over hun zeventien jaar oude zoon, was ze enigszins verbaasd een tweede persoon voor het huis te zien staan. Dat de stevige jongen met zijn kortgeknipte zwarte haren de zoon van de Bartens was, daar twijfelde ze niet aan. De blik echter die de slanke, wat iele blonde man haar toe wierp, daarvan kreeg ze nu nog kippenvel. Een zweterige hand met lange vingers had de hare gegrepen en wat haar betrof te lang vastgehouden.

"Bastiaan, Joan," had hij de namen van haar nieuwe pleegouders genoemd. "Hebben jullie de Hemel beroofd! Wauw!"

"Niet bepaald," had Aella binnensmonds gemompeld. Al was ze er al vaker van beticht er engelachtig uit te zien. Lang, boterblond haar en een fijn gelaat met turkooisgroene ogen en volle lippen, riep klaarblijkelijk dit respons bij sommige mensen op. Er was echter maar één persoon die haar haar engeltje mocht noemen en die leefde niet meer. *Mutti Emma*. Het meisje had haar hand losgerukt wat een reactie in het gelaat van de blonde man had veroorzaakt. Ja, die blik had ze eerder gezien. Uit de buurt blijven, was het credo. *Hopelijk komt die vent hier niet te vaak. Jemig, ik ben hier net*. Het gelaat van pleegvader nummer vier was ineens bij haar opgedoemd. Mr. Di Caranté. Een kleine, pezige man die op dezelfde griezelige manier naar haar had gekeken. Het was haar toen gelukt om binnen twee weken op straat te worden getrapt.

"Jij bent nu mijn vriendinnetje!" had de één meter tweeëntachtig grote jongen, haar uit haar gedachten gehaald en prompt zijn armen om haar heen geslagen. Daar ze zelf maar één meter zestig was, was ze zowat in zijn omhelzing verdwenen.

"Oh, dat is leuk," had ze maar gestameld. *Jemig! Wat doet ie?*

"Dat is wel genoeg, Bart," had mr. Bartens hem licht vermanend toe gesproken. Daarop had de jongen haar los gelaten. Echter met een zo'n gelukzalige uitdrukking op het gelaat; alsof ze een puppy was die hij zojuist had gekregen. Met een schuine blik naar haar nieuwe pleegbroer was Aella naar mrs. Bartens gelopen. De vrouw nam zojuist één van Aella's koffers van haar echtgenoot aan nadat hij ze uit de kofferbak van hun Mazda had getild. "Is er iets met Bart?" had ze haar stem gedempt gehouden. Een fronsen bij de vrouw. "Hoezo?" had er meer verontwaardiging dan verbazing in haar stem geklonken. "Er is niets met Bart. Hij is een gewone jongen van zeventien." Het meisje zag de gespannen trek rond de vrouw haar lippen en hield zich verder stil. *Gewoon?* had Aella niettemin gedacht. *Dat noem je gewoon?*

"Kyle," had mr. Bartens zijn vriend bij diens naam genoemd. "Blijf je eten?" Een ongeziene blik van de blonde man naar Aella. Althans ongezien voor de anderen, háár ontging niets. "Ja, gezellig... Kom, Joan, geef die koffer maar aan mij."

Bastiaans Barten begeleidde haar naar de voordeur waar hij bleef staan. "Aella. In dit huis werken we niet met sleutels maar met beveiligingscodes."

"Oh? Echt? Wat gaaf." Een spontane glimlach verscheen op zijn smal gelaat. "Juist... Een ieder van ons heeft een eigen code... Die van jou is 1008. De dag en de maand dat je bij ons komt wonen."

"Ah, oké... 1008."

Een snelle blik van links naar rechts en weer naar links waarop het meisje Major MacKenzie Drive overstak. Voor haar lag het scholencomplex waar de Bartens haar samen met Corey Sloan op in had geschreven. Als ze wilde, zou ze aan een volgende les deel kunnen nemen. Maar de gedachte om een groep lager te

gaan zitten, terwijl ze zelfs een groep mocht overslaan, gaf haar buikpijn. De reden waarvoor ze hier toch naartoe was geskatet, was de warme broodjeszaak met zitgelegenheid aan de overzijde. Geopend van 11:00 tot 20:00 met gratis WIFI. Tot einde van de schooldag zou ze hier haar dag doorbrengen. Aella stond op het punt om Trench Street in te rollen wanneer een gedaante op het parkeerterrein van de school haar kort deed verstarren. Abrupt stopte ze. Een man in een beige korte jas met dun, donkerblond haar stond naar de leerlingen in de klaslokalen te gluren. *Is dat?* Als in een reflex schoot het meisje omlaag en dook achter de dichtstbijzijnde auto. Had hij haar gezien? Als hij haar maar niet gezien had! *Shit. Is hij het echt?* Haar hart bonkte inmiddels als een razende in haar keel. Als ze het zeker wilde weten, zou ze moeten kijken. Twijfel. Wat als hij haar daardoor juist ontdekte. *Ik moet het zeker weten.* Voorzichtig gluren langs de kofferbak van de blauwe Fiat. *Ja, dat is 'm. Shit. Dan heeft ie dus weer uitgevogeld naar welke school ik ga.* Aella probeerde iets dieper adem te halen. *Oké, oké... Uhm... Hij heeft me waarschijnlijk nog niet gezien. Denk ik. Shit. Kans is dus groot dat hij dus nog niet weet waar ik nu woon. Oké, oké... Shit.* Aella sloot haar ogen enkele tellen. *Niet huilen!* vermaande ze zichzelf. *Merde. Kom ik dan nooit van die griezels af? Oké. Weg hier, voordat hij besluit deze kant op te kijken. Ik ga wel via de andere kant naar 'Toni Strohm's Bistro'. Weer een reden om zo snel mogelijk bij de Bartens weg te komen.*

Milton, Canada

24 augustus 2015, afgelopen nacht.

Een plotse scherpe pijn in zijn linkerarm. Ai. Wat, dacht hij. Tot de geur van jodium net zo onverwachts in zijn neus drong. In eerste instantie gedesoriënteerd keek de jongen om zich heen. Een witte ruimte met half geopende beige gekleurde gordijnen. Stemmen; gedempte. Als vanzelf draaide hij zich naar het geluid toe. Om dan onverwachts geconfronteerd te worden met een rij aan ziekenhuisbedden waarop hij een aantal van zijn klasgenoten herkende. De jongen voelde zich spontaan bleek worden. Er weerklonk een vloek in zijn hoofd terwijl hij zich probeerde te focussen op wat hij zag. Aan de binnenkant van hun linker arm was zo te zien een infuus aangesloten waarbij er geen vocht werd toegediend, maar bloed werd afgetapt! Met een ruk keek de jongen naar zijn eigen arm. Ook bij hem zat een dikke naald in de blauwe ader en verdween zijn bloed drup na drup in een grote plastic zak. Wat? Spontane zweetdruppels op zijn voorhoofd en boven zijn lip. Een versnelling van zijn hartslag.

“Stafros,” klonk ineens zijn naam door een bekende stem. Zichtbaar verward keek de achttienjarige zijn aantrekkelijke leraar Engels aan. Een zover hij wist zevenentwintig jaar oude jongeman met losjes vallend donkerbruin haar en langwerpige gevormde ogen.

“Mr. Macer? Wat... Wat gebeurt er?” klonk de paniek die hij voelde in zijn stem door.

“Niets, jongen... Sluit je ogen maar,” sprak Lucca Macer hem berustend toe. Ongezien bereidde hij ondertussen een injectiespuit voor met hierin een narcosemiddel.

“Maar... Waarom?” had de jongen nog gestameld. Op dat moment bracht het narcosemiddel hem een tweede keer, dit keer dieper onder zeil.

“Werd hij wakker?” klonk een geagiteerde ondertoon in de vraag van zijn vader, hoorde Lucca Macer en hij haalde iets dieper adem. Marcellus Macer, sinds enkele maanden de leraar voor de Wetenschap op het Lucina internaat keek met een zichtbaar ongenoegen op de bewusteloze jongen neer.

“Slechts even,” sprak Lucca Macer weer met een berustende toon in zijn stem. Een ontstemde grom. “Dan moet hij sterven.”

“Nee!” Eer zijn vader de kans kreeg om het strottenhoofd van de jongen te verbrijzelen, greep Lucca zijn pols vast.

“We doden hem niet... Hij zal denken dat dit een nachtmerrie was... De nano-cellen die we straks zullen toedienen zal de wond veroorzaakt door het infuus genezen. Er zal geen spoor op zijn lichaam achterblijven... Wat ik al zei. Hij zal denken dat het een nachtmerrie was.” Zijn blik verschoof op dat moment van zijn vader naar zijn naderende grootmoeder.

“Marcellus Macer,” noemde ze zijn naam alsof de man, groot en krachtig van postuur nog altijd een jongen van tien was die berispt moest worden. Een strakke glimlach verscheen op het gladgetrokken gelaat van de man. “Moeder,” zei hij tegen de vrouw die qua uiterlijk twaalf jaar jonger leek dan hij!

Zelf veinsde hij een leeftijd van een jaar of veertig te hebben. Met half lange, rossige lokken en een kortgeknipte baard.

“Maak geen ruzie met je zoon... Ik weet dat je hier nog maar een paar maanden bent... Maar we doden onze donoren niet... Zou trouwens ook zonde zijn... Stafros Lamberta schrijft zulke leuke gedichten... Niettemin, Elphy moet op de hoogte gebracht worden.”

“Dat zal ik dan wel doen,” liet Lucca Macer weten.

25 augustus, 09:30.

Vanaf het penthouse op de zevende verdieping van het Lucina Internaat had Elphy Sloan - Lucina, een geboren Romeinse edelvrouwe, het meest saaie uitzicht dat ze zich kon bedenken. Toch kon ze niet ontevreden zijn. Sinds zij en haar echtgenoot, Marcus Lucina dit internaat van hun zoon en dochter Lucius en Unea hadden overgenomen, verliep haar leven soepel. Ongecompliceerd, iets wat ze in der loop der eeuwen was gaan waarderen. Drie jaar geleden hadden haar zoon en dochter het internaat aan hen overgedragen nadat zij het een kleine dertig jaar hadden geleid. Af en toe had Elphy in die periode gefigureerd als leerlinge van het internaat, om zo in de buurt van haar kinderen te kunnen zijn. Ze keek naar het tablet in haar hand en opende het programma waarmee ze de nano-cellen kon instellen die ze zojuist had ingenomen. Deze nano-cellen die zij mede had ontwikkeld, brachten een verandering in de opperlaag van de huid waardoor deze er jonger of ouder uit kon zien. Hierdoor was het mogelijk dat zij er met haar getransformeerde leeftijd van vierentwintig jaar er – of als een veertien jaar oude tiener uit kon zien. Min tien jaar was de maximum te behalen jaren qua verjonging, afhankelijk van de transformatie leeftijd. - Of nu als een vrouw van vijfendertig. Plus veertig jaar was de maximum te behalen jaren qua veroudering. Om de zoveel tijd moesten de nano-cellen in het lichaam weer aangevuld worden om zo de gewenste leeftijd te behouden.

Voor het grootste deel van die dertig jaar dat haar kinderen het internaat hadden geleid, had Elphy in Italië doorgebracht. Meesttijds wachtend op haar man die jacht had gemaakt op één van de laatst geboren Sloans.

“Waar denk je aan?” Een arm werd om haar slanke middel geschoven en een grote hand op deels haar taille en buik gelegd. Ze keek naar de lange vingers op haar licht lila

gekleurde dunne trui met gouddraad doorweven. Eronder droeg ze een crème gekleurde broek met wijd uitlopende pijpen. Een schuine blik omhoog naar de man die twee koppen groter dan haar was - zelfs met de hoge naaldhakken die ze droeg.

"Eerlijk gezegd aan niet zo heel veel," bekende ze.

"Mocht je wat somber zijn... Ik heb goed nieuws voor je."

"Oh?" De vrouw draaide zich iets zodat ze haar aantrekkelijke, één meter vijftennegentig lange echtgenoot kon aankijken.

Terwijl ze zo naar zijn aantrekkelijk, langwerpige gelaat keek, krulden haar mondhoeken zich. "Hoe knap ik je nog steeds vind, oude man," sprak ze het laatste met nadruk. Hij was immers ruim zesenveertig jaar eerder geboren dan haar. In het jaar 178 na Christus. Een spontane glimlach verscheen op zijn gezicht, waarbij zijn ogen twinkelden. "Oude man? Hm... Ik denk dat de leerlingen geschokt zullen zijn als ze erachter komen hoe oud jij in werkelijkheid bent, liefje."

"Wat? Die paar jaartjes?"

"Zeventienhonderdéennegentig om precies te zijn."

"Als jij niet was getransformeerd op je achtentwintigste, hadden jij en ik elkaar nooit leren kennen. Zeer waarschijnlijk was je dan al in één of ander toernooi om het leven gekomen. Doorboord met een speer, of vertrappeld door paarden... Stomme Romeinse keizers en hun nog stommere Spelen."

"Rustig maar, dat is al lang geleden... Maar als we iets of iemand moeten bedanken, dan is het mijn broer, James. Hij voelde dat je bijzonder was. Zoals wij."

"Ja... Anders was ik vast ontbijt geworden."

"Ben je mal... Minstens een heel diner..." Liefkozend streelde hij met de rug van zijn vingers langs haar licht gebruide wang. Haar Mediterraans uiterlijk was één van de redenen geweest waardoor hij op haar was gevallen. Al had ze tevens een niet te ontkennen schoonheid, benadrukt door haar prachtige, sluis

vallende donkerbruine haren die tot ver over haar borsten reikten.

“Wat is het goede nieuws?” hielp ze haar echtgenoot herinneren.

“Unea en Lucius komen terug,” noemde hij de namen van hun dochter en zoon.”

“Oh... Eindelijk. Lucius is echt lang genoeg weggebleven... Welke leeftijden?”

“Tieners. Unea als zestienjarige en Lucius als zeventienjarige.”

“Met andere woorden, ik heb op mijn achttiende mijn eerste kind gebaard?”

“Tja, als je iedereen wilt laten geloven dat je vijfendertig bent?”

“En jij? Zogenaamd achtendertig...” Opeens versomberde haar gezicht zich. Marcus legde zijn hand op haar wang.

“Wat is er?”

“Ik wilde dat ik mij eerder op de wetenschap had toegelegd... De nanotechnologie bestaat al sinds 1974.”

“Als vrouw kreeg je onvoldoende kansen. Dat is niet jouw schuld, lieverd. Bovendien... Met de technologie die jij sinds 1995 hebt uitgevonden, loop je dertig jaar op de wetenschap vooruit. Dankzij de nano-cellen die we innemen, kunnen we veel langer op dezelfde plek blijven wonen. Ons leven is nu zoveel veiliger geworden.”

“Zolang je het maar niet overdrijft met die grijze haren van je.”

“Vind je ze niet mooi?”

“Hm... Deze nieuwe eeuw is anders... Bijna iedereen lijkt jonger dan die is... Grijs voor je veertigste is enkel in als Fashion Statement.” Marcus keek naar de lange, glanzende bruine haren van zijn beeldschone vrouw. “Dus bij jou voorlopig nog geen grijze haren?” grapte hij.

“Ga je mond spoelen!”

“Ik heb een beter idee,” sprak hij ineens wat geheimzinnig en kuste haar lang en intens op haar lippen.